

ligt, at Regjeringen siger til sine Embedsmænd, som have den Pligt at paase Bevillingernes Tilstedeværelse, at man ikke behøver at bryde sig om, at der er en saadan Bevilling. Dette bringer, som jeg mener, en Forvirring ind i Forholdene, der ikke forstaas af de Personer, som ikke til daglig Brug have med slige Forretninger at gjøre. Det er meget muligt, at den ærede Indenrigsminister personlig har den Mening, at det var rigtigst at frigive Rentefoden, og jeg vil ikke hebreide ham, at han har denne Mening, thi den deles jo af mange Andre, men det, jeg forlanger af den ærede Minister, er at faa Lovene overholdte, og ialfald at faa oplyst, hvorledes det kan gaa til, at der tages mere end 4 pCt. af offentlige Midler. Hvad jeg her har sagt om enkelte Instituter, vil ganske vist kunne suppleres med mange andre Exempler, saaledes Stiftelser, som ere under offentlig Kontrol; de have ganske sikkert ikke Net til at tage mere end 4 pCt. i aarlig Rente. Jeg vil nu nævne offentlige Stiftelser i Kjøbenhavn, f. Ex. Kirkefæder, som saavidt jeg veed, sortere under Kjøbenhavns Magistrat eller under Kjøbenhavns Dverformynderi; de sætte uden videre deres Rentefod op til 4 1/2 pCt. eller 5 pCt. Jeg kan ikke betyde, at det kan være overensstemmende med Lovgivningen om offentlige Midlers Anbringelse, og saalænge jeg ikke faar nogen Oplysning derom, opfordrer min Stilling her mig til ved en Sag som den foreliggende at fremføre disse Ankeposter. Dette er nu med Hensyn til de faktiskke Forhold, saaledes som de ligge for. — Nu foreslaa to ærede Medlemmer, at Rentefoden skal gives fri om en halv Snes Aar; men hvorledes kunne de ærede Medlemmer forudsæ Pengeforholdenes Stilling paa den Tid, da denne Lov skal træde i Kraft, og overhovedet, hvorledes vil det være muligt for Nogen at vide, om det vil være rigtigst i 1880 at lade Rentefoden blive fri? Jeg vil spørge de ærede Medlemmer: Er det da ogsaa Meningen, at der i 1880 skal svares 5 eller 6 pCt. Rente af offentlige Midler, Dverformyndermidler og andre offentlig Midler, eller skal den Lovgivning, som nu gjælder om disse Midlers Anbringelse og Forrentning, ikke være ansøgtet

af den Lov, som her bringes frem? Jeg veed ikke, om de ærede Medlemmer have udtalt sig herom; hvis det ikke er Tilfældet, saa forekommer det mig at kunne være gavnligt, allerede paa Sagens første Trin at faa en Forklaring af deres Mening i denne Henseende, thi dette Spørgsmaal kan dog ikke stodes tilside ved Sagens fuldstændige Drøftelse. Hvad dernæst angaar den Bestemmelse, at Rentefoden skal være fri om 10 Aar, hvilke Spekulationer vil den da ikke opvække, efterhaanden som man rykker frem mod dette Tidspunkt? Jeg vil spørge de ærede Medlemmer, der her optræde som Forlagsstillere, om det ikke er gavnligt for den almindelige Omsætning nogenlunde at kjende Rentefoden ogsaa i Fremtiden. Naar man ved Kjøb og Salg af faste Eiendomme gjør Omslag over en Eiendoms Værdi, saa udtræves dertil, at man med nogenlunde Sikkerhed veed, hvad man har at svare af den Kapital, der anbringes i den paagjældende Eiendom, men den Sikkerhed, hvormed man nu kan gjøre dette, ialfald hvis man vil gaa op til 5 pCt., falder jo for en stor Del bort, dersom man gaar ud fra, at det foreliggende Forslag træder i Kraft, thi hvor skal da Grændsen være? Det Røre, der er opvakt med Hensyn til Rentebevillinger, har jo faktiskke reist sig, idetmindste væsentligt, fordi en stor Sparekasse forhøiede Rentefoden med 1/2, eller maasse det var med 1 pCt. Det forekommer nu mig, at dette maa være en aldeles privat Sag mellem en Sparekasses Bestyrelse og Sparekassens Debitorer; dersom en Sparekasses Bestyrelse ikke kan administrere Sparekassen uden at faa 1/2 pCt. mere af sine Debitorer, end den giver sine Interessenter, saa maa Bestyrelsen, hvis den vil fri Debitorerne for Rentebevillinger, sørge for enten at betale Bevillingerne for dem, eller ogsaa lade denne forhøiede Rente bortfalde og paa anden Maade lade Debitorerne stode til for at affholde de Omskostninger, som den paagjældende Sparekasses Bestyrelse kræver. Jeg kan ikke erkjende, at et saadant singulært Tilfælde som det, at Fyens Stifts Sparekasse falder paa at forhøie sin Rentefod, skulde medføre noget almindeligt Forlangende om, at dette Bevillingsgebyr skulde bortfalde. Vel veed jeg, at et